

Deborah Levy este o romancieră, poetă și autoare de teatru britanică. A scris șase romane: *Beautiful Mutants* (1989), *Swallowing Geography* (1993), *The Unloved* (1994), *Billy & Girl* (1996), *Înotând spre casă* (*Swimming Home*, 2011), finalist la Premiul Man Booker și la Jewish Quarterly Wingate Prize, și *Lapte fierbinte* (*Hot Milk*, 2016), finalist la Premiul Man Booker și la Premiul Goldsmiths. Deborah Levy este, de asemenea, autoarea unui volum de povestiri, *Black Vodka* (2013), finalist la BBC International Short Story Award și la Frank O'Connor International Short Story Award. A scris pentru Royal Shakespeare Company și BBC.

DEBORAH LEVY

Înotând spre casă

Traducere din limba engleză și note
IRINA NEGREA

București
2019

ALPES-MARITIMES,
FRANȚA

Iulie 1994

UN DRUM DE MUNTE. MIEZUL NOPTII.

Când Kitty Finch a luat mâna de pe volan și i-a spus că îl iubește, el nu mai știa dacă să creadă că îl amenința sau doar făcea conversație. Rochia de mătase îi aluneca de pe umeri așa cum stătea aplecată peste volan. Un iepure a zbughit-o de-a curmezișul drumului și mașina a zvâcnit lateral. S-a auzind spunând:

– Ce-ar fi să-ți faci rucsacul și să te duci să vezi câmpurile de maci din Pakistan, cum ziceai că ți-ai dori?

– Da, a zis ea.

Simțea miros de benzină. Mâinile ei au coborât brusc pe volan aidoma pescărușilor pe care îi număraseră din camera lor la hotelul Negresco în urmă cu două ceasuri.

L-a rugat să deschidă geamul ca să poată auzi insectele strigându-se în pădure. Rotind manivela, a coborât geamul și a rugat-o frumos să stea cu ochii la drum.

– Da, a spus ea din nou, uitându-se acum la drum.

Și apoi i-a povestit că nopțile erau întotdeauna „suave“ pe Coasta de Azur. Zilele apăsau greu și miroseau a bani.

El a scos capul pe fereastră și a simțit pe buze mușcătura rece a aerului de munte. Oamenii începuturilor

trăiseră cândva în această pădure care acum era un drum. Știau că trecutul trăia în stânci și copaci și știau că dorința îi făcea să fie dezorientați, nebuni, misterioși, nărușiți. Faptul că fusese atât de intim cu Kitty Finch fusese o plăcere, o durere, un șoc, o experiență, dar mai presus de toate fusese o greșală. I-a cerut din nou să fie atât de bună, o ruga el frumos, și să îl ducă în siguranță cu mașina acasă la soția și la fiica lui.

– Da, a zis ea. Viața merită să fie trăită doar fiindcă sperăm că se va îmbunătăți și că vom ajunge toți acasă cu bine.

SÂMBĂȚĂ

SĂLBĂTICIUNI

Piscina de pe terenul vilei turistice semăna mai degrabă cu un heleșteu decât cu bazinele albastre și inerte din broșurile de vacanță. Un heleșteu în formă de dreptunghi, cioplit din piatră de o familie de pietrari italieni care trăiau în Antibe. Trupul plutea aproape de capătul adânc, unde un șir de pini păstrau apa răcoroasă sub umbra lor.

– Ce-i acolo, un urs? a întrebat Joe Jacobs, fluturând vag din mână spre apă.

Simțea cum îl ardea soarele prin cămașa pe care croitorul hindus i-o confecționase dintr-un balot de borangic. Parcă îi luase foc spatele. Până și drumurile se topeau în canicula lunii iulie.

Fiica lui, Nina Jacobs, în vârstă de paisprezece ani, stând în picioare pe marginea piscinei în noul ei bikini dintr-un imprimeu cu cireșe, a aruncat o privire îngrijorată spre mama ei. Isabel Jacobs își trăgea în jos fermoarul de la jeanși, ca și cum se pregătea să intre în apă. În același timp, i-a văzut pe Mitchell și Laura, cei doi prieteni de familie care împărțeau vila cu ei în acea vară, punând jos cămile cu ceai și pășind spre treptele de piatră care duceau spre capătul cu apă mică. Laura,

o uriașă zveltă la înălțimea ei de un metru nouăzeci, și-a azvârlit sandalele din picioare și a intrat în apă până la genunchi. O saltea pneumatică ponosită s-a ciocnit de laturile tapetate cu mușchi, împrăștiind albinele care se aflau în diferite faze de agonie în bazin.

– Isabel, tu ce crezi c-o fi?

De unde stătea, Nina vedea că era vorba despre o femeie înotând goală sub apă. Era lungită cu fața în jos, cu brațele întinse lateral ca o stea-de-mare, cu părul lung plutind ca niște alge pe lângă corp.

– Jozef crede că e un urs, a răspuns Isabel, cu vocea ei neutră de corespondent de război.

– Dacă e un urs, va trebui să-l împușc, a spus Mitchell.

Cumpărase recent două vechi pistoale persane de la calciocul din Nisa și abia aștepta să tragă cu ele.

Cu o zi în urmă, discutaseră toți despre un articol de ziar care relata cum un urs de nouăzeci și patru kilograme coborâse din munți în Los Angeles și se scăldase în piscina unui actor de la Hollywood. Potrivit Serviciului pentru Protecția Animalelor din Los Angeles, ursul era în călduri. Actorul chemase autoritățile. Ursul a fost împușcat cu o armă cu tranchilizante, după care a fost repus în liberate în munții din apropiere. Joe Jacobs se întrebese cu voce tare cum era să fii tranchilizat și apoi să trebuiască să pleci împleticit acasă. Dar a mai ajuns vreodată acasă? Poate îl apucase amețeala și devenise amnezic, începând să halucineze! Dacă din cauza barbituricelor introduse în săgeată, metodă cunoscută și drept „capturare chimică”, ursul începuse să tremure și să se bâțâie pe picioare? Oare tranchilizantul

îl ajutase pe urs să facă față mai bine evenimentelor stresante din viață, calmându-i mintea agitată, încât acum ajunsese să se roage de autorități să-i arunce mici prăzi injectate cu sirop de barbiturice? Joe nu s-a oprit din această poliloghie decât atunci când Mitchell l-a călcat pe bombeu. Știa Mitchell prea bine cât era de greu să-l faci pe zezecul de poet, cunoscut de cititorii lui drept JHJ (Joe pentru toți ceilalți, în afară de soția lui), să tacă naibii din gură.

Nina a văzut cum mama ei s-a afundat în apa tulbure și a înotat spre femeie. A salva viața unor trupuri puhăvite plutind pe râuri era probabil un lucru pe care mama ei îl făcea tot timpul. După toate aparențele, cotele de audiență ale televiziunilor urcau întotdeauna când apărea ea la știri. Mama ei dispărea în Irlanda de Nord, sau Liban, sau Kuwait, iar apoi venea înapoi, de parcă tocmai dăduse o fugă până la colțul străzii ca să cumpere un litru de lapte. Mâna lui Isabel Jacobs era pe punctul să înșface glezna vietății care plutea în piscină. Subit, apa a pleoscăit violent, iar Nina a alergat la tatăl ei, care a prins-o de umărul ars de soare, făcând-o să țipe de durere. Când un cap a ieșit din apă, gâfâind cu gura căscată, în panica acelei secunde Ninei i s-a părut că vietatea icnea ca un urs.

O femeie a ieșit din piscină, cu părul lung până la talie și roind de apă, și a fugit spre unul dintre șezlongurile de plastic. După înfățișare, s-ar fi zis că avea vreo douăzeci de ani, însă era greu să-ți dai seama exact, din moment ce sărea frenetic de la un scaun la altul, căutându-și hainele. Rochia îi căzuse pe dalele de

Respect piatră, însă nimeni nu o ajuta s-o găsească, fiindcă toți se holbau la goliciunea ei. Nina ameteșe în zăpușeala crâncenă de-afară. Mirosul dulceag-amăru de lavandă plutea spre ea sufocând-o, în timp ce gâfâiala femeii se contopea cu zumzăitul albinelor în florile aproape fanate. S-a gândit că făcuse poate insolație, din cauză că avea o senzație de leșin. Ca prin ceață, vedea că femeia avea sânii surprinzător de plini și rotunzi pentru subțirimea ei. Coapsele lungi se îmbinau cu articulațiile proeminente ale bazinului la fel ca picioarele păpușilor pe care obișnuia să le plieze și să le sucească în copilărie. Singurul lucru care părea real la această femeie era triumghiul de păr pubian auriu sclipind în soare. Privindu-l, Nina și-a încrucișat brațele peste piept și și-a gârbovit umerii în față, ca și cum s-ar fi căznit ca trupul ei să dispară cu totul.

– Rochia e acolo.

Joe Jacobs a arătat spre mormanul de bumbac albastru care zăcea mototolit sub șezlong. Se holbaseră toți la ea jenant de mult timp. Femeia a înșfăcat rochia transparentă și s-a îmbrăcat, lăsând-o abil să-i alunece peste cap în jos.

– Mulțumesc. Eu sunt Kitty Finch, apropo.

Ceea ce a spus, de fapt, a fost „eu sunt Ch Ch Ch“ și s-a bălbăit în continuare până a reușit să rostească Kitty Finch. Abia așteptau să termine de spus cine era.

Nina și-a dat seama că mama ei era încă în piscină. Când aceasta a urcat înapoi treptele de piatră, pe costumul de baie ud se vedeau ace de pin argintiu.

– Eu sunt Isabel. Soțul meu a crezut că erai un urs.

Joe Jacobs își schimonosea buzele căznindu-se să nu râdă.

– Bineînțeles că n-am crezut că era un urs.

Kitty Finch avea ochii cenușii ca geamurile fumurii ale mașinii închiriate de Mitchell, un Mercedes parcat pe pietrișul din fața vilei.

– Sper că nu vă deranjează că am folosit piscina. Tocmai am sosit și mi-era așa de cald. S-a produs o greșală cu datele de închiriere.

– Ce fel de greșală? a întrebat Laura, uitându-se urât la tânără, de parcă tocmai primise o amendă pentru parcare într-un loc nepermis.

– Păi, eu știam că urma să stau aici două săptămâni, începând din sâmbăta asta. Însă administratorul...

– Dacă un nemernic drogat și puturos ca Jürgen poate fi numit administrator, a intervenit Mitchell, asudând scârbit la simpla mențiune a numelui lui Jürgen.

– Mda. Jürgen zice că am confundat datele, iar acum o să pierd avansul plătit.

Jürgen era un hipiot neamț, care niciodată nu știa cu exactitate vreun lucru. Se considera un „om natural“ și mereu stătea cu nasul îngropat în *Siddharta* de Hermann Hesse.

Mitchell a mișcat din deget dojenitor spre ea.

– Există lucruri mai rele decât să pierzi doar avansul plătit. Ne pregăteam să te sedăm și să te ducem sus în munți.

Kitty Finch a ridicat piciorul stâng și, tacticos, și-a scos un ghimpe din talpă. Ochii ei cenușii o căutau pe Nina, care se ascundea încă în spatele tatălui ei. Și pe urmă a zâmbit.

— Îmi place bikiniul tău. Avea dinții din față strâmbi, înghesuiți unii în alții, iar părul i se usca deja în cârlionți arămii. Cum te cheamă?

— Nina.

— Nina, ție ți se pare că eu arăt ca un urs?

A încleștat palma dreaptă vrând să imite o labă de animal, împungând cu ea spre cerul albastru și fără nori. Avea unghiile vopsite cu verde-închis.

Nina a scuturat din cap, dar apoi a înghițit strâmb saliva și a început să tușească. Toți s-au așezat. Mitchell pe scaunul albastru urât, fiindcă el era cel mai gras, și scaunul acela era cel mai mare; Laura pe scaunul roz din răchită; Isabel și Joe pe cele două șezlonguri de plastic. Nina s-a cocoțat pe marginea scaunului tatălui ei, sucind între degete cele cinci inele de argint pentru degetele de la picioare, pe care i le dăduse Jürgen în acea dimineață. Toți aveau un loc la umbră, în afară de Kitty Finch, care stătea ghemuită incomod pe dalele fierbinți de pe jos.

— N-ai pe ce să stai. O să-ți aduc un scaun, a spus Isabel, răsucindu-și vârfulurile părului negru și ud.

Stropii de apă îi străluceau pe umeri și apoi i se prelingeau pe braț în jos ca un șarpe.

Kitty a scuturat din cap și s-a înroșit.

— Oh, nu te deranja. Tee... tee rog. Aștept doar să-mi aducă Jürgen numele unui hotel și pe urmă plec.

— Dar nu se poate să nu stai jos pe ceva.

Laura, nedumerită și jenată, se uita cum Isabel târa înspre piscină un scaun greu din lemn, plin de praf și pânze de păianjen. Diverse obiecte îi stăteau în drum. O găleată roșie. Un ghiveci spart. Două umbrele de pânză groasă înfipite în niște gălme de beton. N-o ajuta

nimeni, fiindcă nu erau siguri ce făcea de fapt. Isabel, care izbutise cumva să-și prindă în creștet părul ud cu o clamă în formă de crin, încerca să plaseze scaunul de lemn între șezlongul ei și cel al soțului ei.

Kitty Finch s-a uitat timorată la Isabel și apoi la Joe, ca și cum nu reușea să se dumirească dacă i se oferea acel scaun sau era forțată să se așeze pe el. A îndepărtat pânzele de păianjen cu poalele rochiei, insistând cam prea mult, iar apoi s-a așezat în sfârșit jos. Laura stătea cu mâinile împreunate în poală, de parcă s-ar fi pregătit să intervieveze un candidat pentru o slujbă.

— Ai mai fost aici înainte?

— Da. Vin aici de mulți ani.

— Lucrezi? a întrebat Mitchell, scuișând un sâmbure de măslină într-un castron.

— Da, oarecum. Sunt botanistă.

Pipăindu-și pe bărbie mica tăietură de la bărbierit, Joe a remarcat, zâmbindu-i:

— Există niște cuvinte ciudate și frumoase în profesia ta.

Glasul lui era surprinzător de blajin, ca și cum ar fi intuit că Kitty Finch se simțea ofensată de felul cum o interogau Laura și Mitchell.

— Mda. Lui Joe îi plac cuvintele ciu-da-te pen'că dumnealui e poet. Mitchell a rostit „ciudate“, de parcă ar fi imitat felul de a vorbi al unui aristocrat cuprins de stupeoare.

Joe s-a rezemat de spetează și a închis ochii.

— Ignoră-l, Kitty. Tonul lui sugera că fusese rănit cumva inexplicabil. Toate sunt ciu-da-te pentru Mitchell. Și, în mod straniu, asta îl face să se simtă superior.

Mitchell și-a îndesat cincii măslina în gură una după alta și apoi a scuipat sâmburii în direcția lui Joe, ca pe niște mici gloanțe din unul dintre revolverele lui de buzunar.

– Bun, între timp – Joe s-a aplecat în față acum – poate ne-ai putea spune și nouă ce știi despre cotiledoane?

– Bine, și Kitty i-a făcut cu subînțeles cu ochiul drept Ninei când a rostit „bine“. Cotiledoanele sunt primele frunze ale embrionului unei plante.

Bâlbâiala părea să-i fi dispărut complet.

– Corect. Și acum pentru cuvântul meu preferat... cum ai descrie o frunză?

– Kitty, a spus Laura cu asprime. Există o sumedenie de hoteluri, așa că du-te mai bine să-ți alegi unul.

Când Jürgen a intrat în cele din urmă pe poartă, cu zulfii lui argintii strânși la ceafă într-o coadă, le-a spus că toate hotelurile din sat erau pline până joi.

– Atunci trebuie să stai până joi, a spus Isabel pe un ton vag, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Cred că există o cameră liberă în partea din spate a casei.

Kitty s-a încruntat și s-a rezemat de spătarul noului ei scaun.

– Păi, bine, da, mulțumesc. Este OK pentru toată lumea? Vă rog să-mi spuneți dacă aveți ceva împotriva.

Nina avea senzația că îi ruga să aibă ceva împotriva. Kitty Finch se înroșise și, în același timp, își încleștase degetele de la picioare. Nina simțea că inima îi bătea nebunește: o luase razna isteric, bubuindu-i în piept. A aruncat o privire spre Laura și a văzut că își frângea

mâinile. Laura se pregătea să spună că ea avea ceva împotriva. Ea și Mitchell închiseseră magazinul din Euston pe toată durata verii, știind că vitrinele care fuseseră sparte de hoți și drogați pe puțin de trei ori în acel an aveau să fie sparte din nou când vacanța lor se va fi încheiat. Veniseră în Alpes-Maritimes ca să scape de inutilitatea de a înlocui geamurile sparte. Constata că nu-și găsea cuvintele. Tânăra aceasta era ca o fereastră așteptând să intre cineva prin ea. O fereastră care, presupunea ea, era un pic spartă oricum. Nu putea fi sigură de asta, însă i se părea că Joe Jacobs își vârâse deja piciorul prin crăpătură și că nevastă-sa îl ajutase. Și-a dres glasul și a dat să spună ce gândea, însă ce gândea ea era atât de inexprimabil, încât administratorul hipiot i-a luat-o înainte.

– Bun, Kitty Ket, vrei să-ți duc bagajele în cameră?

Toți s-au uitat în direcția în care Jürgen arăta cu degetul lui pătat de nicotină. Două genți din pânză albastră se aflau lângă ușile de sticlă duble ale vilei.

– Mulțumesc, Jürgen, a spus Kitty, scăpând de el de parcă ar fi fost valetul ei personal.

Jürgen s-a aplecat și a ridicat de jos gențile.

– Ce sunt buruienile astea? a întrebat el, trăgând în sus niște flori încâlcite, care fuseseră îndesate în a doua geantă albastră.

– Oh, le-am găsit în curtea bisericii de lângă restaurantul lui Claude.

Jürgen părea impresionat.

– Va trebui să le numești „planta Kitty Ket“. Este un fapt istoric. Căutătorii de plante dădeau adesea numele lor plantelor pe care le găseau.